

18 Nov–6 Jan / Opening 17 Nov 5–7 h

Rozenstraat 59 / NL-1016 NN Amsterdam
www.smba.nl

They

Rosa

Shir

ney

Barb

Shine

SMBA

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Newsletter N° 101

hier afscheuren / tear off here

Rosa Barba - They Shine

November 18 - January 6, 2008
Opening: November 17, 5 - 7 p.m.

Rosa Barba - They Shine

18 november - 6 januari 2008
Opening: 17 november, 17 - 19 uur

They twinkle, they blink, they wink and move, 2007, 35mm, 4min, optical sound

Rosa Barba is known for film installations in which cinematographic means such as image, sound, subtitling and projection methods are analysed and restructured. Her scepticism towards the production of images however, does not necessarily lead to a deconstruction of film mechanisms. Most recently she has produced the short 'docufiction' *Outwardly from Earth's Center*, about an island that is in danger of disappearing. The film is a psychoanalytical investigation into how the identity of a society, which once will vanish, can be saved. What begins as a documentary ends up as a wild fantasy about how this Scandinavian island can be rescued from the clutches of the waves.

The three new film works in the exhibition 'They Shine' at Stedelijk Museum Bureau Amsterdam occupy the middle ground between a purely cinematographic idiom and documentary. The scene of the action is the Mojave Desert in western America. Around the Second World War this vast area became a testing site, primarily for military purposes. Weapons of all kind – atomic bombs, rockets, aeroplanes and vehicles competing for land speed records – were frequently present in this desert.

The use of the Mojave Desert as a test site has altered various areas into settings that have become as strikingly futuristic as they are ruinous – the gigantic solar energy panel and windmill parks sit alongside the abandoned bunker complexes, trailer parks, heaps of scrap metal, and the largest aeroplane graveyard in the world.

Barba shows these locations in three different film installations, accompanied by statements from local residents as the images pass before our eyes. What emerges from this amalgamation is a totally idiosyncratic way of thinking about these objects: divorced from technological reality, guided by an equally disconnected, utopian and/or religious faith associated with the power of technology. The 16mm and 35mm film images of the vast desert form a timeless

Rosa Barba is bekend om filminstallaties waarin cinematografische middelen zoals beeld, geluid, ondertiteling en projectiemethode ontleed en geherstructureerd worden. Recentelijk maakte ze ook de korte 'docufictie' *Outwardly from Earth's Center*, over een eiland dat langzaam door de zee wordt verzwolgen. De film is een psychoanalytisch onderzoek naar het behoud van de identiteit van een gemeenschap die ooit zal verdwijnen. Het werk begint als een documentaire maar eindigt in een wilde fantasie over hoe dit Scandinavische eiland gered kan worden van de golven. De drie nieuwe filmwerken in de tentoonstelling 'They Shine' in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam houden het midden tussen puur cinematografisch idioom en documentaire. De plaats van handeling is de Mojavewoestijn in het westen van de Verenigde Staten. Dit onmetelijke gebied werd tijdens en na de Tweede Wereldoorlog een testlocatie voor (semi)militaire doeleinden. Allerhande wapentuig, atoombommen, raketten, racewagens en vliegtuigen waren frequente bezoekers van deze woestijn. Het gebruik van de Mojave als testlocatie heeft verschillende plekken veranderd in een soms even futuristisch als ruïneus aandoend decor, getuige de gigantische zonnepaneel- en windmolenparken, achteloos achterlaten bunkercomplexen, trailerdorpen, hopen afval en het grootste vliegtuigkerkhof ter wereld.

Barba's film toont zulke locaties in de verschillende filminstallaties en laat ze vergezellen met uitspraken van lokale bewoners over de objecten die in beeld komen. Uit deze abacadabra komt een eigenaardige, van de technologische realiteit vervreemd denken naar boven, dat gestuurd wordt door een al even vervreemd utopisch en/of religieus heilsgeloof. De 35mm- en 16mm-filmbeelden van de uitgestrekte woestijn vormen het tijdloze decor van een werkelijkheid die eerder vanuit de toekomst dan vanuit het heden lijkt te zijn gefilmd, met 'archeologische' plekken die langzaam maar zeker een mythologische status krijgen, net als in de

backdrop for a reality that seems to have been filmed in the future rather than the present, with 'archaeological' sites that slowly but surely attain a mythological status, just like science fiction.

Ultimately, 'They Shine' can be read as a metaphor for the modernist era. Modernism still plays an important role, but the technological crux of it has become a misunderstood archaeological relic. And that must be seen against the backdrop of the United States today, where both religious and technological fundamentalism flourishes as never before.

A growing nostalgia for the modernist era is a more general phenomenon. In *Documenta Magazine* no.1, the Canadian filmmaker Mark Lewis describes how modernism has slowly taken on historic qualities. In the cult of the past, modernist architecture is treated as a monument and the rise of museums for contemporary art also underscores a severance from modernism – which itself once stood for thoroughgoing change and a break with the past. This antique modernism extends much later than the era of Rietveld, Gropius and Le Corbusier. Recently in the Netherlands, one hundred late-modern buildings from the post-war reconstruction were declared monuments. As a result of the ongoing demolition and redevelopment of the megalomaniac, concrete apartment towers of the 1960s and 1970s (for instance in Amsterdam South-East), this antiquated expression of modernism is also subject to a curious re-evaluation. The French artist Cyprien Gaillard focuses on buildings of this sort, which he aptly describes as the 'architecture of violence'. He even regards their existence as an outcome of the standardization of concrete bunker building before and during the Second World War. Both Mark Lewis and Cyprien Gaillard have also been invited to present their work as part of 'They Shine'.

betere science fiction. Uiteindelijk is 'They Shine' te lezen als een metafoor van het tijdperk van het modernisme. Dat speelt nog steeds een belangrijke rol, maar de technocratische crux ervan is een onbegrepen, archeologische relikwie geworden. En dat moet dan gezien worden tegen de achtergrond van de hedendaagse Verenigde Staten, waar zowel religieus als technocratisch fundamentalisme beter gedijt dan ooit.

De groeiende nostalgie voor het tijdperk van het modernisme is een veel algemener fenomeen. In *Documenta Magazine* nr. 1 beschrijft de Canadese filmer Mark Lewis hoe het modernisme langzamerhand historische kwaliteiten heeft gekregen. In de *cult of the past* wordt modernistische architectuur als monument behandeld en onderstreept ook de opkomst van musea voor hedendaagse kunst de scheidslijn met het modernisme, dat ooit voor grote veranderingen en een breuk met het verleden stond. Nu wordt er gebroken met het modernisme, dat zelf een antiquiteit is geworden. Dat antieke modernisme reikt veel verder dan het tijdperk van Rietveld, Gropius en Le Corbusier. In Nederland zijn onlangs 100 laat-moderne gebouwen uit de wederopbouwtijd tot monument verklaard. Door de gestage afbraak en herontwikkeling van de megalomane betonnen appartementsflats uit de jaren '60 en '70 (bijvoorbeeld in Amsterdam Zuidoost) is ook deze verouderde neerslag van het modernisme aan een curieuze herwaardering onderhevig. De Franse kunstenaar Cyprien Gaillard richt zich op dit soort gebouwen, die hij ook wel omschrijft als 'architectuur van het geweld'. Hij beschouwt ze als een uitvloeisel van de bouw van betonnen bunkers die voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog verregaand werd gestandaardiseerd. Als onderdeel van 'They Shine' zijn zowel Mark Lewis als Cyprien Gaillard uitgenodigd hun werk te presenteren.

Waiting Grounds, 2007, 16mm, 4min

Rosa Barba's time machines
Cecilia Alemani

There is a sense of *dérive* in Rosa Barba's work. It is a drift that occurs through the smallest interstices and folds that constellate her narratives: a series of lateral movements and digressions that build up spaces that seem timeless and almost invisible.

Barba's oeuvre spans film, sound and text. It is almost as though film, the artist's favorite medium, has been dismantled to its essential components – words, soundtracks, images, and pure light. Sometimes only one of these elements is captured on the celluloid support: for example in *Machine vision Seekers* or *It's gonna happen* the films appear as just the subtitles of a movie or the lines of a script, creating a sort of imageless cinema.

Western Round Table, 2007, 16mm, 3min, optical sound

Rosa Barba's tijdmachines
Cecilia Alemani

Het werk van Rosa Barba roept een gevoel van verdwalen op. Het is een dwalen dat ontstaat door kleine leemtes en vouwen in de narratieve structuur: een combinatie van tijdloze en bijna onzichtbare vervagende bewegingen en uitweidingen.

Barba's oeuvre omspannt film, geluid en tekst. Het is bijna alsof haar favoriete medium, film, wordt gedeconstrueerd tot zijn essentiële componenten: woorden, geluid, beelden en puur licht. Soms wordt slechts één van deze elementen vastgelegd op het celluloid. Door enkel de filmondertiteling en de teksten uit een filmscript te tonen in de werken *Machine Vision Seekers* en *It's gonna happen* ontstaat een soort beeldloze cinema. Andere werken combineren beeld en geluid tot suggestieve verhalen en sferen. Zelfs als deze componenten in elkaar worden vervlochten, behouden de afzonderlijke cinematografische elementen hun individuele kwaliteiten. In het werk van Barba vormen zij als het ware de personages van een surrealistisch tableau. Haar films vormen een mechanisch ballet waarbij de vertelling, ontrafeld door breuken en scheuren, de nadruk legt op de dialoog tussen echte gebeurtenissen en denkbeeldige consequenties.

Vaak vormen afgelegen architectonische objecten het onderwerp van de films, zoals een verlaten huis (*Pirate Spaces*), of een futuristische vliegtuigloods die lijkt te verdwijnen onder bepaalde lichtcondities (*Parachutable*). Het is alsof de locatie de eigenlijke hoofdrolspeler vormt van de film. Geïsoleerde plekken, zoals de dorpjes aan de rand van de Vesuvius (*Split Fields*), of mysterieuze gebieden zoals een eiland dat op onverklaarbare wijze elk jaar één meter opschuift (*Outwardly from Earth's Center*), krijgen een

Other times, sounds and images are combined, to evoke suggestive stories and atmospheres. But even when woven together, the structural elements of cinema always maintain an individual existence in Rosa Barba's work, becoming almost characters themselves, acting as strange presences in a surreal tableau. Her films are mechanical ballets in which the narration unravels through fractures and ruptures, highlighting the dialogue between factual events and imaginary consequences.

Often, the subjects of her films are remote architectures such as abandoned houses (*Pirate Spaces*), or futuristic hangars that disappear under certain light conditions (*Parachutable*). It is as though the location itself has become the real protagonist of the film: places as isolated as the villages situated on the slopes of Vesuvio (*Split Fields*), or as mysterious as an island that inexplicably drifts one meter a year (*Outwardly from Earth's Center*), take on almost a mythical dimension when scrutinised by Rosa Barba's lenses.

Always shot on film, Barba's work captures the instant before a decisive action; before an imminent, yet unsaid collapse, which leaves the viewer with a sense of incompleteness, or with a gap that must be filled by one's own fantasy. There is always a sense of impending menace; of something that is going to happen but that does not find a climax in the film itself, leaving the viewer with the role of an accomplice in completing the narrative. That's why Barba's film works often evoke a vertiginous displacement, where familiar elements are juxtaposed to create surprising analogies and absurd connections.

The short film *Western Round Table* (2007), for example, depicts an abandoned site in the Mojave Desert in western United States. A relic from the forties, when the US Army used the area for bomb tests and military simulations,

mythische lading wanneer zij nauwkeurig door Barba's lens worden onderzocht.

Het werk van Barba, dat altijd op film wordt geschoten, vangt het moment voor een beslissende gebeurtenis; voor een dreigende, nog onuitsproken uitbarsting. Dat brengt bij de kijker een gevoel van incompleetheid teweeg dat met zijn eigen fantasie moet worden ingevuld. Er hangt altijd een zekere dreiging in de lucht, iets dat staat te gebeuren maar geen climax bereikt in de film, zodat de kijker een rol krijgt bij het vervolmaken van de vertelling. Haar werken roepen daarom een duizelingwekkende vervreemding op, waar bekende elementen bij elkaar tot verrassende analogieën en absurde associaties leiden.

De korte film *Western Round Table* (2007) bijvoorbeeld gaat over een verlaten gebied in de Mojave woestijn in het westen van de Verenigde Staten. Als een relikwie uit de jaren '40 – toen het Amerikaanse leger het gebruikte voor militaire oefeningen en het testen van bommen – staat het militaire kamp vergeten in de woestijn, als het overgebleven skelet van een prehistorisch dier. De al jaren verlaten bunker is nu bedekt onder graffiti en bijna opgegeten door het omliggende zand en de erosie. Barba vangt het beeld in een moment van spanning, van tijdloosheid, dat wordt benadrukt door de muziek: het geluid van een kapot orgel, gecomponeerd door Jan St. Werner (*Mouse on Mars*). De tonen liggen in het verlengde van het gekwelde object en benadrukken tegelijkertijd zijn zwevende positie tussen constructie en destructie, tussen onbeweegbaar en explosief.

Dezelfde Mojave woestijn vormt het decor voor Barba's andere nieuwe (35mm) film, *They twinkle, they blink, they wink and move*. Duizenden enorme zonnepanelen onderbreken de enorme woestijn, als onderdeel van een programma om het dorre land een economische functie te geven. De glimmende en spiegelende panelen veranderen langzaam

the military camp stands forgotten in the middle of the desert, like the exoskeleton of some prehistoric creature. Abandoned for many years, the bunker is now covered with graffiti and is almost eaten up by the sand and erosion. Barba freezes the building in a moment of suspension, of a-temporality, which is underscored by the music – the sound of a broken organ composed by Jan St. Werner (Mouse on Mars). The notes prolong the agony of the relic while at the same time emphasise its hovering between construction and destruction, between immobility and a potential explosion.

The same Mojave Desert is also the setting for Barba's other new 35mm film titled *They twinkle, they blink, they wink and move*. Thousands of enormous solar panels punctuate the vastness of the American desert as part of a program to implement this wasteland. The panels – shiny, mirrored machines slowly changing position according to the sun – rise in the desert planes like a wall, behind which another world unravels, as it is imagined in the inhabitants' fantasy. The film intertwines scenes of the movement of the solar panels – a sort of slow dance or a refined choreography – with voices of people from the local community who express their thoughts about the future and talk about the images evoked by these strange machines. "They twinkle, they blink, they wink and move", one says; "There is a huge town being built behind them, with streets, dormitories, storehouses", a man adds; "It uses the light of the sun and the heat coming off the earth and the power of the wind to maintain an invisibility cloak", another concludes.

Barba's stories seem almost to materialise some of Italo Calvino's *Invisible Cities*. Just as in Calvino's masterpiece of dystopian literature, the characters in Barba's films – whether cities or landscapes or people – always appear on the verge of disappearance, hidden by futuristic

van positie naar gelang de stand van de zon. Ze torenen boven de woestijn uit als een muur, waarachter – in de fantasie van de bewoners – een andere wereld schuilt. De film verweeft scènes van bewegende zonnepanelen, die een langzame choreografische dans uitvoeren, met de stemmen van de mensen uit de lokale gemeenschap. Zij spreken zich uit over de toekomst en de beelden die de vreemde machines oproepen. 'Ze fonkelen, ze flikkeren, ze knipogen en bewegen', zegt iemand, 'Erachter wordt een grote stad gebouwd met straten, slaapzalen en pakhuizen', vertelt een ander; 'Het gebruikt het licht van de zon, de hitte van de aarde en de kracht van de wind voor een onzichtbaarheidsmantel', luidt de conclusie.

De werken van Barba lijken iets van *Invisible Cities* van Italo Calvino te verbeelden. Net als in Calvino's dystopisch literaire meesterwerk staan de karakters in Barba's films – steden, landschappen of mensen – altijd op het punt te verdwijnen, verborgen achter futuristische technologieën en overspoeld door woelende archeologische herinneringen. Er zit een science-fiction-achtige gevoeligheid in de vreemdende vervormingen van de filmwerken, alsof achter de realiteit altijd een verborgen betekenis schuilgaat, een geheime parallelle kant waar documentaire en fictie elkaar perfect aanvullen. Hetzelfde gebeurt met het gevoel van tijd in de films van Barba. Verleden en toekomst komen samen alsof de kunstenaar ons meeneemt in een tijdmachine.

De tijdsdimensie is zeer relevant in de werken van Barba. Het is een veranderde tijd, die het lineaire, diachronische concept van tijd ondergraaft ten gunste van het uitgestelde maar dynamische moment, gevangen in de taal van het verleden en de luchtspiegeling van de toekomst, tussen verval en evolutie. Haar films leggen een ruimte bloot, of liever gezegd een stuk tijd bewoond door stemmen, afbeeldingen en teksten, die door onderbrekingen en hiaten heen laveren.

technologies or engulfed by the whirls of archeological memories. There is a sci-fi sensibility in Barba's approach to cinema that results in a strange distortion, as though reality always had a hidden meaning; a secret parallel side, in which documentary and fiction could perfectly overlap. Something similar happens to the sense of time in Barba's films, which seem unresolved between the past and the future, as though the artist were taking us on some sort of time machine.

The dimension of time in Barba's work is of great relevance. It is an altered temporality, which subverts a linear diachronic conception of time in favor of a suspended yet dynamic moment, trapped between the language of history and the mirage of the future, between decay and evolution. Her films open up a space, or better, a slice of time inhabited by voices, images and texts that proceed through interruptions and hiatuses. They take place in a frozen moment when potency is passing to act, although Barba never takes us over the point of irreversibility. It is almost an entropic movement that drives her camera: she films objects and people that are about to disappear or to become invisible, swallowed into the countless folds and wrinkles of history.

Cecilia Alemani is an independent curator and art critic based in New York.

Rosa Barba studied at the Academy of Media Arts , Cologne and at the Rijksakademie voor Beeldende Kunsten in Amsterdam. She recently had exhibitions in the Kasseler Kunstverein, Fridericianum (2005), Baltic Art Center in Visby, Sweden (2006) and Kunstverein Medienturm, Graz (2007), among others. Barba lives and works in Cologne and Amsterdam. More information at www.rosabarba.com.

Part of 'Rosa Barba – They Shine' is the publication *Printed Cinema#8 – Waiting Grounds*, named after one of the 16mm film installations in the exhibition. *Printed Cinema* is an ongoing publication project connected to various works and contexts.

Ze vinden plaats in een bevroren ogenblik waar een mogelijkheid zich kan voordoen, hoewel Barba de kijker nooit voorbij het punt van onomkeerbaarheid meeneemt. Het is meer de entropische beweging die haar camera stuurt: ze filmt objecten en mensen die op het punt staan om te verdwijnen of om onzichtbaar te worden, opgeslokt in ontelbare vouwen en rimpels van de geschiedenis.

Cecilia Alemani is een freelance curator en kunstcriticus en woont in New York.

Rosa Barba (1972) studeerde aan de Academie voor Mediakunst in Keulen en de Rijksacademie van Beeldende Kunsten in Amsterdam. Zij exposeerde haar werk onder andere in Kasseler Kunstverein, Fridericianum (2005), Baltic Art Center in Visby, Zweden (2006) en Kunstverein Medienturm, Graz (2007). Barba woont en werkt in Keulen en Amsterdam. Zie voor haar verschillende werken ook www.rosabarba.com.

Onderdeel van 'Rosa Barba – They shine' is de publicatie *Printed Cinema#8 – Waiting Grounds*, zo genoemd naar een van de 16mm filmwerken in de tentoonstelling. *Printed Cinema* is een langlopend publicatieproject verbonden aan verschillende werken en contexten.

Presentation by Mark Lewis
November 28, 8:00 p.m.

In conjunction with the exhibition by Rosa Barba, the British/Canadian filmmaker Mark Lewis will give a presentation of his work in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. Lewis makes film installations and is the editor of *Afterall*. During this evening Lewis will show and talk about a selection of his work.

In his work Lewis opens himself to the influences of structuralist film from the 1960s. Filmmakers such as Hollis Frampton experimented with the form of film, concentrating more on the cinematography than on the narrative structure. In his film installations Lewis also investigates the medium. He films landscapes and modernist architecture with controlled camera movements and rigorous attention to the aesthetic of the image. But more than such beautiful settings, it is the camera movements that claim attention. Like the structuralists, with sophisticated framing, pans, tilts and zoom movements, he elevates technique to become the subject. This precision is emphasised because Lewis makes use of professional actors, a film crew and the possibilities in editing. The result not only places demands on the visual experience of the viewers, but also intrigues them by the images, the serenity and the expectations that it evokes.

In their approach to modernism, Lewis' films such as *Spadina* (2006) and *Rear Projection – Molly* (2007), allow comparison with the work of Rosa Barba. Just as in Barba's work, modernist architectural objects play a major role, while the landscape as setting is no less important. Both place emphasis on the cinematic process and film in 35mm. However, whereas Barba prefers flickering projections in her installations resulting from the use of film projectors, Lewis transfers his work integrally into DVD and HD format, giving it a contemporary digital aura.

Originally a photographer, Mark Lewis (b. 1958) has been making films since the 1990s. Together with Charles Esche he founded *Afterall* in 1998, a research and publication organisation focusing on contemporary art. At the moment his work can be seen in a solo presentation at BFI Southbank in London, and in the MuHKA's collection presentation in Antwerp.

Presentatie door Mark Lewis
28 november 20.00 uur

In het kader van de tentoonstelling van Rosa Barba geeft de Brits Canadese filmmaker Mark Lewis een presentatie van zijn werk in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam. Lewis maakt filminstallaties en is redacteur van *Afterall*. Tijdens deze avond toont Lewis verschillende van zijn werken en licht deze toe.

Lewis laat zich in zijn werk beïnvloeden door de structuralistische film uit de jaren '60. Filmmakers als Hollis Frampton experimenteerden met de vorm van film en richten zich meer op de cinematografie dan op de narratieve structuur. Ook Lewis onderzoekt in zijn filminstallaties het medium. Hij filmt met beheerste camerabewegingen en met veel aandacht voor de esthetiek van het beeld, zoals landschappen en modernistische architectuur. Meer nog dan dergelijke prachtige decors trekken de camerabewegingen de aandacht. Met uitgekende kadring en *pan*, *tilt* en *zoom* verheft hij, net als de structuralistische filmers, de techniek tot thema. Deze precisie wordt benadrukt doordat Lewis gebruik maakt van professionele acteurs, een filmcrew en moderne montagemogelijkheden. Het uiteindelijke resultaat doet niet alleen een beroep op de kijkervaring van de beschouwer maar intrigeert ook door de beelden, de verstilling en de verwachtingen die dit alles oproept.

Lewis' films, zoals *Spadina* (2006) en *Rear Projection – Molly* (2007), laten zich in hun benadering van het modernisme vergelijken met het werk van Rosa Barba. Ook bij Barba spelen modernistische architecturale objecten een hoofdrol terwijl het landschappelijke decor daarbij niet minder belangrijk is. Beiden leggen de nadruk op het cinematografische proces en filmen op 35 mm. Maar waar Barba in haar installaties schokkerige projecties met behulp van film projectoren prefereert, zet Lewis zijn werk integraal om naar DVD- en HD-formaat en geeft het een hedendaags digitaal aura.

Mark Lewis (1958), van oorsprong fotograaf, maakt sinds de jaren '90 films. Samen met Charles Esche richtte hij in 1998 *Afterall Journal* op, een onderzoeks- en publicatieorganisatie gericht op hedendaagse kunst. Zijn werk is momenteel onder meer te zien in een solotentoonstelling in BFI Southbank in Londen en in de collectiepresentatie van het MuHKA, Antwerpen.

EVENTS

Docu/fictions
December 12, 8:00 p.m.

Rosa Barba, *Outwardly from Earth's Center* (2006, 23 min.)
Luke Fowler, *Pilgrimage from Scattered Points* (2006, 45 min.)

In December Stedelijk Museum Bureau Amsterdam will be screening several films that are both documentary and experimental in nature. Since the mid-1990s the artist's documentary has almost grown in to a new discipline in which the content, regarded socially, is set off against the experimental possibilities of film and/or video as a medium. Among others, Rosa Barba and Luke Fowler demonstrate that this development is still relevant.

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl/mail@smba.nl

Open dinsdag tot en met zondag
van 11.00 tot 17.00 uur/
Open Tuesday – Sunday from 11 am
to 5 pm

Cyprien Gaillard
January 6, 5 p.m.

As a conclusion to Rosa Barba's exhibition French artist Cyprien Gaillard (1980) will present his work. He will mainly show his film work, which are registrations from actions in cities and landscapes. His most ambitious project so far, *Desniansky Raion*, was shown in Art Unlimited at Art Basel this year. For the screening of this film work Gaillard invited the composer/musician Koudlam to perform live in SMBA.

EVENTS

Docu/fictions
12 december, 20.00 uur

Rosa Barba, *Outwardly from Earth's Center* (2006, 23 min.)
Luke Fowler, *Pilgrimage from Scattered Points* (2006, 45 min.)

In december vertoont het Stedelijk Museum Bureau Amsterdam enkele films die zowel een documentair als een experimenteel karakter hebben. Vanaf medio jaren '90 is de kunstenaarsdocumentaire tot een bijna nieuwe discipline uitgegroeid, waarbij een sociaal-beschouwelijke inhoud werd afgezet tegen de experimentele mogelijkheden van het film- en vooral videomedium. Onder andere Rosa Barba en Luke Fowler laten zien dat deze ontwikkeling nog steeds actueel is.

Colofon/ Colophon

Coördinatie en redactie/
Co-ordination and editing:
Jelle Bouwhuis, Tessa Verheul
Vertaling/ Translation: Don Mader,
Design: Mevis & Van Deursen
Druk/ Printing: robstolk®
Bureau: Jelle Bouwhuis (curator),
Jan Meijer (office-manager),
Jan Kappers (assistant-curator),
Marijke Botter, Marie Bromander
(receptionists), Michael Polsinelli,
Tessa Verheul (interns)

Cyprien Gaillard
6 januari, 17.00 uur

Bij wijze van afsluiting van Rosa Barba's tentoonstelling zal Cyprien Gaillard (1980) zijn werk presenteren. Zijn filmwerken zijn registraties van acties in steden en landschappen. Zijn meest ambitieuze project tot nu toe, *Desniansky Raion*, was te zien op Art Unlimited van Art Basel afgelopen jaar. Voor de vertoning van dit filmwerk heeft Gaillard zijn vaste componist Koudlam uitgenodigd voor een optreden in SMBA.

Volgende tentoonstelling/
Next exhibition: Rehab
Met/with: Ben Laloua/
Dider Pascal, Meiro Koizumi e.a./ a.o.
opening 19.01.2008

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is een activiteit van het Stedelijk
Museum Amsterdam/
Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
is an activity of the Stedelijk Museum
Amsterdam
www.stedelijk.nl